

[Lannung.]

været et snøvert samarbejde mellem forsamlingen, respektive dens juridiske udvalg, og ministerudvalget og dets eksperter. Resultatet er den foreliggende konvention, et eksempel på udmærket samarbejde i Europarådet, som jeg håber ministerudvalget vil medvirke til bliver efterfulgt ved kommende lejligheder.

Konventionen er af betydning, også fordi den er et skridt fremad på vejen mod det mål, vi alle stræber mod, sikring af, at forhandling, retsafgørelse, herunder voldgift, engang fuldt og helt skal erstatte andre afgørelsesmidler i internationale tvistigheder. Jeg vil også for mit vedkommende understrege, at konventionen bl. a. har sin selvstændige betydning for Danmark deri, at Den tyske Forbundsrepublik ved sin ratifikation af konventionen, som jeg regner med vil ske i nær fremtid, vil blive deltager i den mangesidede forpligtelse til fredelig bilæggelse af tvistigheder og dermed, som det er nævnt, blive underkastet den mellemfolkelige domstols obligatoriske kompetence i tvistigheder af retlig karakter, og det selv om Vesttyskland ikke er medlem af De Forenede Nationer eller part i den internationale domstols statut. Det er klart, at dette fra dansk side bør tillægges en særlig og væsentlig betydning. Det er vel for øvrigt første gang i vor historie, at noget sådant er tilfældet.

Ved Danmarks ratifikation vil de tre skandinaviske lande nu være blandt de fire første, der har ratificeret, et forhold, der kun kan glæde os. Det er derfor godt, at Danmark ikke har ventet længere, men nu slutter sig til den kreds, der ratificerede, nemlig foruden Sverige og Norge Nederlandene, og at flere lande er på vej til at følge efter, således at konventionen ikke blot formelt er i kraft, men også reelt får virkelig betydning, nu hvor vi står foran Europarådets 10 års dag.

Jeg hilser med særlig tilfredshed, at Danmark ligesom Norge ratificerer uden forbehold — uden forbehold om ikke at være bundet af bestemmelsen i kapitel III om voldgift — og dermed giver konventionen dens fulde virkefelt. Jeg vil gerne benytte lejligheden til på linje med en tidligere forespørgsel at bede den højtærede statsminister om, hvis det er muligt, at udtale

sig om, hvor langt man er fremme i overvejelserne med hensyn til ratifikation af Europarådets konvention om bosættelse.

Hermed skal jeg anbefale forslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Sandau: Retsforbundet kan tilsige støtte til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Vi gør det med glæde, fordi det i sig selv indeholder en erkendelse af, at tvistigheder, som landene ikke selv har kunnet bilægge ved indbyrdes forhandling, må kunne indbringes for en mellemfolkelig domstol. Det eneste spørgsmål, der kan være usikkerhed om, er, om man skal følge Norge i at anerkende kapitlet om tvungen voldgift eller Sverige, der ikke ønsker at tiltræde dette. Vi kan imidlertid tiltræde det standpunkt, der er taget i lighed med Norge, idet det er sådan, at en part vil kunne påberåbe sig de af konventionens bestemmelser, hvoraf den selv er bundet.

Det afgørende er imidlertid det kulturfremskridt, som ligger i den mellemfolkelige konvention og i den mulighed, der er forbundet med dens anvendelse, og, hvad der er endnu vigtigere, dette, at det mere og mere går ind i folkenes bevidsthed, ikke mindst de unges, at den fredelige måde er fremtidens måde at bilægge tvistigheder på.

Ud fra disse betragtninger kan jeg på mit partis vegne tilsige velvillig behandling.

Fuglsang: Det kommunistiske parti er og har altid været tilhænger af, at tvistigheder folkene imellem bilægges ved forhandling på fredelig vis, og der er for så vidt efter vor opfattelse, ikke mindst i vor tid, mulighed for at nå langt, blot der er tilstrækkelig god vilje til stede. Ikke desto mindre er jeg ikke helt sikker på værdien af det foreliggende forslag. Det er, kan man godt sige, et led i en række lignende forslag, som alle går ud på at svejse halvdelene af Europa sammen til en særlig enhed, og ser vi på en del af de stater, som i kraft af deres størrelse altid har og også her vil komme til at spille en større rolle, f. eks. Vesttyskland og Frankrig, er det ikke netop lande, som i den senere tid har vist særlige eksempler på at ville indordne sig under aftaler eller tilstræbe fredelig løsning af internationale stridsspørgsmål. Hvis det var sådan, at det afgørende blot var at søge